

El no sentit del terrorisme religiós

Dg, 18/01/2015 per Catalunya Religió

(Armand Puig - [El Periódico](#)) Les religions tenen diversos desafiaments en el seu camí d'aproximació a l'Absolut i a l'Inefable. Un dels més difícils és que alguns dels qui es diuen creients empren el nom de Déu per matar altres persones, sovint de forma indiscriminada, creients o no creients, a voltes fins i tot persones que pertanyen a la mateixa religió. El terrorisme que invoca el nom de Déu ataca les conviccions de molts homes i dones que comparteixen la fe dels assassins i és una agressió a tot creient. De fet, la blasfèmia més gran contra Déu és la de mostrar-lo com a Déu de la violència, en comptes de reconèixer-lo com a Déu de la pau —que és el seu veritable nom!

El terrorista que mata, a voltes deixant la pròpia vida en l'acció criminal, no dona culte a Déu sinó a una ideologia de mort que pren Déu com a justificació de l'odi i de la violència que projecta sobre persones innocents. Aquell que mata, convençut que amb la seva acció compleix la voluntat divina, no defensa la causa de Déu. Cap home de religió, just i misericordiós, no presentarà mai Déu com Aquell que exigeix la mort i aplaudeix la destrucció de la vida, que és do diví i, per tant, sagrada. El terrorista que pensa que massacrant innocents anirà al paradís no s'adona que el paradís és el lloc de la vida eterna al qual difícilment es pot entrar després d'haver matat en el nom del Déu de la vida.

Existeix un veritable drama intern en determinades persones i pobles que porta a alguns a deixar-se convèncer i esdevenir missatgers de la mort. Allò que els mou a actuar d'aquesta forma és el convenciment que han estat «cridats» per Déu, que són objecte d'una «elecció providencial». Per això pensen que fer morir —i eventualment fins i tot a morir ells mateixos— és un acte suprem de religiositat i de fe. Per aquest motiu, hi ha qui els instrueix com a veritables màrtirs, destinats a rebre una recompensa extraordinària en el paradís. Hi ha molts terroristes religiosos que han estat captats en nom de Déu perquè caiguessin a la trampa d'una violència justificada amb el crit de «És Déu que ho vol, sigues coratjós i mata, no perdràs la vida, sinó que Ell t'omplirà de béns en el món que vindrà!».

El qui decideix matar innocents en nom de Déu, per pròpia voluntat o per la influència perversa d'altres, ha capgirat i traït els principis de la religió que

professa. Ell pensa que és un gran creient quan, de fet, és un creient que ha caigut a les mans del príncep del mal, el senyor de la mentida i de la violència. Com es pot arribar a pensar que Déu demani la violència cega i sense rostre per part dels qui ni miren els ulls de les víctimes ni veuen en elles un ésser humà? Qui pot caure en una deshumanització tan clamorosa que l'altre, un ésser humà, perdi la seva veritable naturalesa?

El terrorista religiós està convençut que la seva interpretació fonamentalista del text revelat és l'única possible i que les altres interpretacions són errònies. La seva experiència religiosa s'ha foraviat: la paraula "Déu" és, per a ell, sinònim de mort i no de vida, d'odi i no de misericòrdia. Per això creu que la violència assassina queda justificada per la religió, que la fi justifica els mitjans. Déu i la religió s'han convertit en una coartada. Tot queda justificat. El xantatge fet en nom de la religió és absolut. L'apel·lació a la llei natural i a la consciència són irrellevants. Triomfa una interpretació maniquea i extrema de la realitat, en la qual la veritat és tota meua i la resta són enemics i adversaris. El terrorista religiós trepitja el bri de compassió que existeix en el fons de qualsevol persona humana.

La persona fanàtica considera que la seva posició és única i, per aquest motiu, exclou totes les altres. El fanàtic no es deixa judicar per ningú, i se sent en grau de judicar tothom, considera que la seva experiència religiosa és irreprotxable, i no té el més mínim sentit de pecat o transgressió. Practica una mena d'arrogància espiritual, cultivada per l'odi, que el porta a considerar justa qualsevol violència, tant si es tracta de defensar com difondre la seva idea —millor dit, la seva ideologia de mort. El terrorista religiós està del tot segur d'ell mateix, mai no reflexiona, mai no es pregunta pel que ha fet. Actua d'acord amb les conclusions falses derivades de premisses no menys falses. Practica un relativisme moral gairebé absolut: importa molt poc qui és assassinat, la finalitat ha de ser aconseguida. El terrorisme religiós nega la persona humana i, per tant, és la negació de Déu.

Armand Puig i Tàrrach

Degà de la Facultat de Teologia de Catalunya